

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M v právní ve věci

žalobkyně: **R. E. K.** narozená dne ■■■
státní příslušnost L.
bytem ■■■
zastoupená advokátkou Mgr. Irenou Zelenkovou
sídlem Náměstí W. Churchilla 2, 130 00 Praha 3

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, IČO: 00007064
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2017, č. j. OAM-994/ZA-ZA11-ZA16-2016,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 8. 2017, č. j. OAM-994/ZA-ZA11-ZA16-2016, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 21. 11. 2016 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany, k níž dne 14. 11. 2016 poskytla údaje. Uvedla, že se narodila v Bejrútu v Libanonu, je arabské národnosti, vyznává islám, je vdaná a má tři děti. Manžel má od roku 1997 v České republice povolení k trvalému pobytu. Do České republiky žalobkyně přicestovala dne 29. 8. 2016 letecky z Bejrútu na základě českého turistického víza. V České republice pobývala jako turistka již v roce 2001. Na území jiných států evropské unie nepobývala. O mezinárodní ochranu nikdy nežádala. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že je zdravá.
2. Doplnující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobkyní proveden téhož dne. Žalobkyně v něm upřesnila, že děti jsou ve stádiu žadatelů o vízum nad 90 dní. Žádost žalobkyně o toto vízum byla zamítnuta a žalobkyně byla nucena požádat o mezinárodní ochranu. Žalobkyně konstatovala, že se pro život v České republice rozhodla z důvodu války v Aleppu, když před tím zažila libanonskou občanskou válku a válečné podmínky již dále nechtěla snášet. Do České republiky přicestovala se svými dětmi na pozvání. Ke svému životu uvedla, že se narodila během libanonské občanské války, po dobu 18 let žila ve válečných podmínkách, čímž v dětství velice trpěla. Ve svých 22 letech se vdala, manžela poznala jako zubáře, který dojížděl do Libanonu. V roce 1994 se vzali a přestěhovali se do Aleppa, kde měl manžel dům. Od té doby žili v Aleppu. Její manžel získal povolení k trvalému pobytu v České republice v roce 1997, za rodinou pravidelně jezdil, v Aleppu měl ordinaci. Žalobkyně učila na střední škole účetnictví. Většina příbuzných ze Sýrie odcestovala, zůstala tam pouze manželova sestra se svou rodinou. V Libanonu má žalobkyně sourozence. K bezpečnostní situaci v místě svého bydliště uvedla, že je velice zlá, bombardování, ostřelování, lidé jsou bez elektřiny, infrastruktury, mnohokrát bez jídla, často bez topení. Situace se během posledního roku každým dnem zhoršovala. Zpočátku šlo pouze o přerušování dodávek elektřiny a vody, následně byli svědky ozbrojených potyček v okolí, nemohli vycházet po páté hodině odpolední ven, někdy je v pohybu omezovali ozbrojenci, nemohli se zásobit jídlem, došlo k uzavření a obléhání Aleppa, žili bez vody a topení. V současné době je Aleppo zničené, školy nefungují. Z důvodu obléhání nebylo možné se dostat z obklíčení a přestěhovat se na jiné místo v Sýrii. Jakmile měli příležitost opustit Aleppo, odjeli do Libanonu a už se zpět nevrátili. Žalobkyně považuje Sýrii a Libanon za jednu zemi, s rodinou v Libanonu by však žít nemohla, protože manžel by měl potíže pracovat ve své profesi a rodinu uživit. Jako Syřana by ho získání licenci u libanonské lékařské komory stálo velké peníze, které nikdy nebudou mít. Postoj libanonských úřadů se vůči Syřanům diametrálně změnil válkou v Sýrii a přílivem velkého množství syrských uprchlíků do Libanonu. V Libanonu neměli možnost otevřít si ani bankovní účet. To, co bylo dříve samozřejmé, nyní možné není. Proto se rozhodli přijet do České republiky,

s čímž jim pomohli manželovi bratři.

3. Na podporu svých tvrzení žalobkyně správnímu orgánu doložila oddací list, kopii výpisu rodných údajů z civilní registrace - matriky - pro občany Sýrie, výpis z rejstříku trestů z Libanonské republiky a rozhodnutí o přijetí jejích dvou synů na základní školu v České Lípě. Později připojila doklady svých tří synů a manžela, aktuálně mají všichni na území České republiky trvalý pobyt.
4. Napadeným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1990 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Vycházel přitom z výpovědi žalobkyně, jí doložených materiálů, informace z cizineckého informačního systému (CIS) a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Libanonu. Konkrétně vycházel z Výroční zprávy Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016, Výroční zprávy Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016, zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2016 ze dne 14. 7. 2016, z článku ČTK, Libanonským prezidentem byl po vleklých sporech zvolen Michel Aun, ze dne 31. 10. 2016. Žalovaný nezjistil žádný důvod pro udělení azylu podle § 12. Žalovaný dále zkoumal, zda žalobkyni nelze udělit azyl z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. Zabýval se rodinou, sociální a ekonomickou situací, přihlédl k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Uvedl, že žalobkyně je dospělou, plně svéprávnou a dle vlastního prohlášení zdravou osobou. Ani existence rodinných vazeb na území České republiky, udělení trvalého pobytu jejím synům a manželovi, nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, a ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 1 Azs 5/2011. Zdůraznil, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobkyně se jeho udělení ani nijak výslovně nedomáhala. Žalovaný současně posuzoval, zda žalobkyně nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně neuvedla a ani žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, na jejichž základě by mohla žalobkyni hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný nezjistil ani žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobkyně byla v Libanonu vystavena skutečně hrozcímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tj. nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. Žalobkyně se v průběhu celého správního řízení nezmínila, že by někdy měla potíže s libanonskými státními orgány. Veškeré její obavy byly spojené pouze s absencí zázemí v Libanonu a obavou o prostředky na živobytí. Žalobkyně před svým odchodem do České republiky strávila v Libanonu rok, žije tam její sestra a tři bratři. Dle žalovaného v Libanonu také neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný konečně konstatoval, že případné vycestování žalobkyně nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d). Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2010, sp. zn. 6 Azs 5/2010. Dle žalovaného záleží pouze na žalobkyni, zda si legálnost svého dalšího pobytu na území České republiky zajistí za pomoci zákona o pobytu cizinců, stejně tak jako její synové a

manžel, kterým byla udělena povolení k trvalému pobytu. Za závažnou překážku, která by jí v tom bránila, nelze považovat ani skutečnost, že by pravděpodobně musela dočasně opustit území České republiky. Manžel s dětmi ji v tomto mezidobí mohou navštěvovat v Libanonu. K problémům, kterým žalobkyně čelila v Sýrii, žalovaný uvedl, že předmětem řízení o mezinárodní ochraně ve smyslu zákona o azylu je posuzovat problémy konkrétního žadatele ve vztahu k zemi jeho státní příslušnosti a jejím orgánům, případně u osob bez státní příslušnosti k zemi jejich posledního trvalého bydliště a jejím orgánům. Ze samotné definice mezinárodní ochrany, kterou lze v České republice udělit, vyplývá, že problémy žalobkyně, které měla mimo zemi své státní příslušnost, tj. mimo Libanon, nemohou nikdy vést k udělení mezinárodní ochrany, a to bez ohledu na intenzitu a závažnost takových problémů. Takové problémy je třeba řešit odchodem do země státní příslušnosti, která je povinna poskytnout svému státnímu příslušníku v tomto směru pomoc a podporu. Žalobkyně přitom neuvedla žádný objektivní důvod, proč by zrovna ona nemohla ochrany země své státní příslušnosti využít, a před problémy v Sýrii se uchýlit do Libanonu, kde mimo jiné žije i její sestra a tři bratři. Žalovaný se proto žalobkyní uvedenými problémy v Sýrii nezabýval a její žádost posuzoval pouze ve vztahu k Libanonu, jehož státní příslušnicí žalobkyně je.

5. Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně včasnou žalobou. Namítala, že existují důvody zvláštního zřetele hodné, pro které jí mohl být udělen humanitární azyl. Poukazovala na to, že v České republice trvale pobývá její manžel, který zde našel práci, a oprávnění k pobytu mají i její tři synové. Nejmladší desetiletý syn Hasan je z důvodu prožitého bombardování a dalších válečných událostí velmi citlivý a na rodinu a hlavně na její osobu neobvykle fixovaný. Trpí představou, že matka se bude muset vrátit do válečných oblastí. Za zásadní pochybení žalovaného však žalobkyně považovala porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zakotvuje právo na respekt k rodinnému a soukromému životu. Vycestování žalobkyně z České republiky by dle žalobkyně představovalo porušení mezinárodních závazků České republiky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobkyně odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, sp. zn. 6 Azs 15/2013. Zdůrazňovala, že s širší rodinou v Libanonu se nestýká, a bez možnosti zaměstnání pro jejího manžela na území Libanonu by její rodina existenčně nepřežila. Žalovaný se nezabýval specifickým postavením žalobkyně, když nezohlednil skutečnost, že je manželkou syrského uprchlíka, který v Libanonu nemůže vykonávat svou profesi a uživit rodinu. Vzhledem k diskriminaci Syřanů na trhu práce v Libanonu žalobkyně rodinný život na území Libanonu vést nemůže. Žalobkyně upozorňovala, že posledních 22 let žila v Sýrii a byla existenčně závislá na svém manželovi, který byl a je živitelem celé rodiny. Odkazovala na článek Britských listů ze dne 27. 7. 2017 s názvem „Fakta o Syrských uprchlících v Libanonu“ a článek „Nechtění sousedé z igelitu“ jehož autorem je editor Českého rozhlasu - Radiožurnálu. Žalobkyně dále konstatovala, že problematický by byl také přístup jejich dětí na libanonské školy. Ačkoliv se žalobkyně v Libanonu narodila, děti nebyly přijaty do libanonské školy a rodina byla nucena platit školu mezinárodní. Z napadeného rozhodnutí navíc nevyplývá, že by se žalovaný blíže zabýval otázkou, zda by se právům žalobkyně v konkrétním případě mohlo vůbec dostat efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů. Žalobkyně v této

souvislosti odkazovala na rozsudek ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. 4 Azs 146/2006. Ze všech uvedených důvodů žalobkyně požadovala, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno. Náhradu nákladů řízení žalobkyně nežádala.

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, které předložil spolu s originálem správního spisu, s žalobními námitkami nesouhlasil a navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že mezinárodní ochrana je ve své podstatě ochranou subsidiární, tj. nastupuje v případě, pokud potřebnou ochranu nemůže osobě poskytnout stát, jehož je osoba státním příslušníkem, případně pokud takováto osoba nemůže ochrany státu své státní příslušnosti využít. Žalobkyně neuvedla žádný důvod, proč by nemohla využít ochrany státu, jehož je státní příslušnicí, tj. Libanonu. Žalovaný neměl jinou možnost, než v souladu se zákonem o azylu a příslušnými mezinárodními smlouvami posuzovat důvody podání žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu výhradně k Libanonu, jako zemi její státní příslušnosti, kde měla primárně hledat ochranu. K námitce, že se žalovaný nezabýval jejím specifickým postavením a nezohlednil skutečnost, že je manželkou syrského uprchlíka, který v Libanonu nemůže vykonávat svoji profesi a uživit rodinu, žalovaný uvedl, že tuto okolnost žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla. Toto tvrzení žalovaný navíc považoval za účelové. Uvedl, že se žalobkyně až v řízení před soudem snaží tvrdit, že by byla v Libanonu vystavena jednání, které by neslo znaky pronásledování či vážné újmy. Pokud jde o neudělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, žalovaný odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která vychází z toho, že mezinárodní závazky neukládají státu všeobecnou povinnost respektovat volbu osob ohledně jejich společného pobytu. Neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. O povinnosti státu respektovat volbu země společného pobytu osob lze uvažovat v naprosto výjimečných případech, takováto situace v případě žalobkyně rozhodně nenastala. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně nebyla v průběhu správního řízení zkrácena na svých právech, nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejich forem, a proto navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.
7. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo.
8. K námitce směřující proti neudělení humanitárního azylu, poukazuje zdejší soud na ustálenou judikaturu, podle níž na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu v mezích, jaké jsou u přezkumu správního uvážení nutné, aby nenahrazoval uvážení správního orgánu uvážením svým (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, všechna

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).

9. Humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele a zpravidla nepřichází v úvahu tehdy, když tvrzení uvedená žadatelem o udělení mezinárodní ochrany je třeba zvažovat v rámci důvodů pro udělení azylu podle § 12 a § 13 zákona o azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu. V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“*
10. Žalobkyně však neuvedla v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu správního řízení žádné mimořádné okolnosti, které by byly důvodem pro možné udělení humanitárního azylu. Žalobkyně ve správním řízení zdůrazňovala zejména to, že v České republice vidí budoucnost pro sebe a svou rodinu, když její manžel a tři synové mají na území České republiky trvalý pobyt. K udělení humanitárního azylu z rodinných důvodů se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyjádřil. Uvedl, že snaha o společné soužití s partnerem, případně s nezletilým dítětem, jsou zcela jistě důvody pochopitelné, avšak nikoliv natolik závažné a naléhavé, aby bez přistoupení dalších okolností mohly být vnímány jako výjimečné, tedy zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 14 zákona o azylu upravujícího udělení humanitárního azylu (srov. např. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60, či rozsudek ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003 - 52).
11. Dalším důvodem žádosti o mezinárodní ochranu a stěžejním okruhem námitek žalobkyně bylo tvrzení o nemožnosti realizace rodinného života v zemi jejího původu. Žalobkyně namítala, že její manžel, který rodinu živí, by měl jako syrský uprchlík v Libanonu problém pracovat ve své profesi a uživit rodinu, která je na něm existenčně závislá. Tvrdila, že postoj libanonských úřadů se vůči Syřanům válkou v Sýrii a přílivem velkého množství syrských uprchlíků do Libanonu diametrálně změnil.

12. Žalovaný k této otázce pouze uvedl, že záleží pouze na žalobkyni, zda si legálnost svého dalšího pobytu na území České republiky zajistí za pomoci zákona o pobytu cizinců, stejně tak jako její synové a manžel, kterým byla udělena povolení k trvalému pobytu. Za závažnou překážku, která by jí v tom bránila, dle žalovaného nelze považovat ani skutečnost, že by žalobkyně pravděpodobně musela dočasně opustit území České republiky. Žalovaný zdůraznil, že manžel s dětmi mohou žalobkyni v mezidobí v Libanonu navštěvovat, stejně jako to její manžel dělal během jejich života v Sýrii.
13. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že zásah do rodinného života může za určitých okolností představovat porušení mezinárodních závazků České republiky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Soud přitom v návaznosti na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva rozlišuje, zda by k zásahu došlo ve „vyhošťující“ zemi nebo „cílové“ zemi. V úvahu tak bere i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu (srovnej především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65).
14. Žalobkyně již při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany odůvodňovala, proč s rodinou nemůže žít v Libanonu a upozorňovala na to, že je manželkou syrského uprchlíka, který v Libanonu nemůže vykonávat svoji profesi a uživit rodinu. Není tedy pravdou, že tuto okolnost v průběhu správního řízení neuvedla. I když nepoužila slovo diskriminace, fakticky diskriminaci syrských uprchlíků nejen na trhu práce v Libanonu popisovala. Její námitky dle krajského soudu jednoznačně mířily k extrateritoriálnímu účinku čl. 8 Úmluvy, žalovaný se však možností realizace rodinného života v zemi původu žalobkyně nezabýval a ve svém hodnocení ustrnul na konstatování, že manžel a děti mohou žalobkyni v Libanonu navštěvovat. Rozhodnutí žalovaného je tak v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
15. Soud dodává, že byť jsou podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy velmi přísné (srovnej např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98, z odborné literatury Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 1687 s., s. 957), žalovaného to nezabavuje povinnosti je posuzovat (samozřejmě za situace, kdy v řízení vyjdou najevo relevantní skutečnosti). Proto bude třeba, aby se touto problematikou uceleně zabýval. Za tímto účelem nejprve shromáždí relevantní podklady, se kterými bude konfrontovat tvrzení žalobkyně. Své úvahy vyloží v dalším rozhodnutí a závěry přezkoumatelně odůvodní.
16. Vzhledem k tomu, že žaloba byla z části důvodná, soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení dle § 78 odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vysloveným

právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

17. Soud zrušil napadené rozhodnutí bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
18. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, měla by proto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně však náhradu nákladů řízení nežádala, soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 4. dubna 2018

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
soudkyně